

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 178

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 martie 2003

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
142.	1	272.	5-6
— Decret privind conferirea Ordinului național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Mare Cruce</i>			
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 67 din 13 februarie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	2-4	ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE	
Opinie separată	4	7.	6-8
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
271.	5	— Ordin pentru aprobarea Instrucțiunilor nr. 1/2003 privind autorizarea societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare.....	

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului național *Steaua României* în grad de *Mare Cruce*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 99 din Constituția României, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A pct. I și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările ulterioare, în semn de înaltă apreciere pentru sprijinirea eforturilor de integrare euroatlantică ale României, atât în perioada cât a îndeplinit funcția de prim-ministru al Republicii Portugheze, cât și în prezent, ca președinte în exercițiu al Internaționalei Socialiste,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul național *Steaua României* în grad de *Mare Cruce* Excelenței sale domnului Antonio Manuel de Oliveira Guterres, președintele Internaționalei Socialiste.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 17 martie 2003.
Nr. 142.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 67

din 13 februarie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 4.733/2001 al acelei instanțe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 6 februarie 2003 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 13 februarie 2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 4.733/2001, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată într-un proces de insultă și calomnie pornit la plângerea prealabilă a persoanei vătămate Sorin Roșca Stănescu împotriva inculpatului Ilie Merce. În cauza în care a fost ridicată excepția inculpatul a dobândit calitatea de deputat după pornirea procesului penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispoziția din art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală este contrară tezei a doua din art. 69 alin. (1) din Constituție, care prevede că în cazul în care inculpatul are calitatea de deputat competența aparține Curții Supreme de Justiție, fără a distinge după cum această calitate a persoanei a fost dobândită înainte sau după săvârșirea infracțiunii. Se mai arată că dispoziția legală criticată este contrară și prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că dispoziția legală criticată vizează competența *ratione personae* în cazul schimbării calității inculpatului intervenite în cursul judecării.

Prin art. 69 alin. (1) din Constituție, sub titulatura de imunitate parlamentară, au fost reglementate două măsuri de

protecție a deputaților și senatorilor pe durata exercitării mandatului: cea dintâi constă în interzicerea reținerii, arestării, percheziționării sau trimiterii în judecată penală ori contravențională fără încuviințarea Camerei din care fac parte; cea de a doua se referă la competența de judecată a Curții Supreme de Justiție în cazul parlamentarului trimis în judecată penală ori contravențională. Rezultă că această din urmă teză reprezintă o continuare a celei dintâi, care reglementează activitățile pentru care deputatul sau senatorul beneficiază de imunitate, precum și procedura ridicării acesteia. Astfel, competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție în cazurile prevăzute în teza întâi, adică după parcurgerea procedurii de ridicare a imunității parlamentare. Dacă legiuitorul constituant ar fi dorit să extindă imunitatea parlamentară și după momentul trimerii în judecată, ar fi făcut-o în mod explicit, textele referitoare la imunitatea parlamentară cuprinzând enumerări limitative și, prin urmare, de strictă interpretare.

Pe de altă parte, art. 16 alin. (1) din Constituție prevede că cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților fără privilegiu și discriminări. În realitate, ceea ce se protejează prin intermediul art. 69 alin. (1) din Constituție nu este persoana fizică, întrucât aceasta ar contraveni principiului egalității în drepturi a cetățenilor, ci mandatul pe care această persoană îl deține. În consecință, se arată că art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, referitor la menținerea competenței instanței, indiferent de schimbarea calității inculpatului, nu contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 69 alin. (1) teza a doua din Constituție. Se invocă în acest sens și deciziile Curții Constituționale nr. 96 din 21 martie 2002 și nr. 235 din 10 septembrie 2002.

Avocatul Poporului arată că prevederile art. 69 alin. (1) din Constituție instituie regula potrivit căreia senatorii și deputații pot fi trimiși în judecată numai cu încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea acestora, iar competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție. În ceea ce privește data comiterii faptei, dispozițiile constituționale nu cuprind nici o condiție restrictivă în acest sens, de unde rezultă că deputații și senatorii vor fi judecați de cea mai înaltă instanță din sistemul judiciar. Scopul reglementării din art. 69 alin. (1) din Constituție, se arată în continuare, este acela de a proteja pe parlamentari, pe durata exercitării mandatului, împotriva eventualelor abuzuri sau șicane de ordin judiciar, de natură să le știrbească independența în îndeplinirea misiunii cu care au fost investiți de electorat și să submineze prestigiul Parlamentului. De asemenea, se apreciază că în cazul în care de la data săvârșirii faptei și până în prezent calitatea unei persoane fizice s-a schimbat, aceasta devenind parlamentar, conform art. 29 pct. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, competența de judecată a faptelor săvârșite de persoana în cauză trebuie să revină Curții Supreme de Justiție. Instanța supremă însă nu poate să pășească la judecarea cauzei decât dacă sunt respectate condițiile art. 69 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, se apreciază că acestea sunt în contradicție cu art. 29 pct. 1 lit. a) din același cod, potrivit căruia Curtea Supremă de Justiție judecă în primă instanță faptele săvârșite de senatori și deputați. O asemenea situație s-a creat pentru că textul art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală a sub-

zistat modificărilor aduse până în prezent Codului de procedură penală. În aceste condiții, se arată că prevederile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală pot fi considerate constituționale numai dacă sunt interpretate în sensul că schimbarea calității persoanei fizice în parlamentar atrage, în mod obligatoriu, stabilirea competenței de judecată a Curții Supreme de Justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia a invocat încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 69 alin. (1) din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

— Art. 69 alin. (1): „*Deputatul sau senatorul nu poate fi reținut, arestat, percheziționat sau trimis în judecată, penală ori contravențională, fără încuviințarea Camerei din care face parte, după ascultarea sa. Competența de judecată aparține Curții Supreme de Justiție.*”

Curtea constată că prin art. 69 alin. (1) din Constituție, sub titulatura de *Imunitatea parlamentară*, au fost reglementate două categorii de măsuri de protecție a deputaților și senatorilor, pe durata exercitării mandatului, împotriva eventualelor abuzuri sau șicane de ordin judiciar, de natură să le știrbească independența în îndeplinirea misiunii cu care au fost învestiți de electorat și să submineze prestigiul Parlamentului.

Cea dintâi măsură de protecție constă în interzicerea reținerii, arestării, percheziționării sau trimerii în judecată, penală sau contravențională, a unui deputat sau senator, fără încuviințarea Camerei din care face parte. Această măsură are ca scop să împiedice ca un parlamentar să fie privat de posibilitatea de a-și exercita mandatul ca urmare a unor proceduri judiciare represive și arbitrare, inspirate din motive politice.

Enumerând măsurile judiciare supuse încuviințării, textul constituțional nu face nici o distincție în privința datei comiterii faptelor ce justifică luarea acestor măsuri, de unde rezultă că el se aplică atât în cazul infracțiunilor și al contravențiilor comise de un deputat ori de un senator în perioada exercitării mandatului, cât și în cazul celor săvârșite înainte de dobândirea calității de parlamentar. Esențial în definirea imunității parlamentare este momentul luării măsurii judiciare — moment care trebuie să se plaseze în mod obligatoriu în interiorul duratei mandatului —, și nu data comiterii faptei care a generat măsura, dată care poate să fie anterioară alegerii celui în cauză în rândul membrilor Parlamentului.

Pe de altă parte, în înțelesul aceluiași text constituțional, parlamentarul care a fost trimis în judecată înainte de dobândirea mandatului poate să fie judecat în continuare — adică în timpul exercitării mandatului — fără să fie necesară ridicarea imunității lui.

Cea de a doua măsură de protecție constă în stabilirea competenței de judecată a Curții Supreme de Justiție, în cazul deputatului sau senatorului trimis în judecată, penală sau contravențională. **Caracterul protector al acestei norme se**

relevă în aceea că parlamentarul trimis în judecată este scos de sub jurisdicția instanței căreia i-ar reveni competența potrivit regulilor generale — fiind apărat în acest fel de presiunile și de vrăjmașile locale — și i se dă posibilitatea de a fi judecat de Curtea Supremă de Justiție, care, în raport cu poziția pe care o deține în sistemul de judecată, prezintă cele mai înalte garanții de independență și imparțialitate.

Având în vedere faptul că art. 69 alin. (1) din Constituție nu face nici o distincție, rezultă că textul se referă la toate cazurile în care un parlamentar este judecat în timpul exercitării mandatului său pentru o faptă penală sau contravențională, indiferent de data la care a fost sesizată instanța — înainte sau după dobândirea de către făptuitor a calității de deputat sau senator.

Acest înțeles al prevederilor art. 69 alin. (1) din Constituție rezultă, în egală măsură, din scopul reglementării, căci ar fi lipsit de rațiune să se admită că legiuitorul constituant a urmărit asigurarea unei judecăți imparțiale numai pentru parlamentarilor trimiși în judecată în timpul exercitării mandatului, iar nu și pentru cei ce se află în curs de judecată în perioada exercitării mandatului, în temeiul unor acțiuni judiciare pornite anterior.

În aceste condiții, așa cum se reține și în punctul de vedere comunicat de Avocatul Poporului, prevederile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală pot fi considerate constituționale numai dacă sunt aplicate în sensul că schimbarea calității persoanei fizice în parlamentar atrage, în mod obligatoriu, stabilirea competenței de judecată a Curții Supreme de Justiție.

Prevederile art. 69 alin. (1) din Constituția României, privind competența Curții Supreme de Justiție, constituie norme de procedură penală cu statut constituțional. Poziția supremă a Constituției în ierarhia actelor normative are drept consecință și faptul că legile și celelalte acte cu caracter normativ nu trebuie să contravină Legii fundamentale.

Pe de altă parte, Curtea constată că este întemeiată și opinia instanței de judecată care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, în sensul că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală contravin principiului egalității în drepturi a persoanelor aflate în aceeași situație juridică, prevăzut în art. 16 alin. (1) din Constituție.

Tot astfel cum principiul inviolabilității parlamentare, consacrat prin prima teză a art. 69 alin. (1) din Constituție, apără, deopotrivă, mandatul parlamentar, independența Parlamentului, dar și persoana titularului mandatului, norma de competență materială stabilită prin teza a doua a aceluiași text constituțional este menită să apere nu numai mandatul senatorului sau deputatului judecat pentru o faptă penală, ci și persoana parlamentarului aflat în situația de inculpat într-un proces penal.

Or, în condițiile în care membrii Parlamentului au același statut juridic, compus din aceleași drepturi și obligații, judecarea unora dintre aceștia de către Curtea Supremă de Justiție, iar a altora de către instanțe inferioare — luând în considerare numai data trimerii în judecată, irelevantă sub aspectul protecției judiciare la care sunt îndreptățiți în mod egal toți parlamentarii — este vădit discriminatorie și deci contrară prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

În consecință, revenind asupra jurisprudenței anterioare (deciziile nr. 96/2002 și nr. 235/2002, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 9 mai 2002 și, respectiv, nr. 750 din 15 octombrie 2002), Curtea constată că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 69 alin. (2) din Constituție, în măsura în care sunt înțelese și aplicate în sensul că senatorii și deputații vor fi judecați de alte instanțe decât Curtea Supremă de Justiție în cazurile în care sesizarea instanței a avut loc anterior datei dobândirii mandatului de parlamentar, urmând ca în aceste cazuri să se aplice direct norma de procedură consacrată prin Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată din oficiu de Tribunalul București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 4.733/2001 al acelei instanțe și constată că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese și aplicate în sensul că senatorii și deputații vor fi judecați de alte instanțe decât Curtea Supremă de Justiție în cazurile în care sesizarea instanței a avut loc anterior datei dobândirii mandatului de parlamentar.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 februarie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

OPINIE SEPARATĂ

Apreciem ca fiind greșită soluția adoptată cu votul majorității membrilor Curții Constituționale prin Decizia nr. 67 din 13 februarie 2003, considerând că nici în prezenta cauză nu s-au evidențiat elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții, concretizate în deciziile nr. 96/2002 și nr. 235/2002. Pe baza considerentelor reținute în deciziile anterioare, continuăm să apreciem că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală nu sunt contrare unor prevederi sau principii constituționale.

Dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate prevăd că „Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței”. Excepția de la aplicarea acestor dispoziții legale a parlamentarilor înseamnă instituirea unui tratament juridic diferențiat față de celelalte persoane care, după săvârșirea infracțiunii, dobândesc calitatea ce determină competența altei instanțe judecătorești. Or, un asemenea tratament juridic diferențiat este contrar prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

Considerăm că soluția adoptată prin Decizia nr. 67/2003 nu este conformă nici cu prevederile art. 69 alin. (1) din Constituție, cel puțin în privința persoanelor care au fost trimise în judecată înainte de dobândirea calității de parlamentar. Dispozițiile art. 69 alin. (1) din Constituție reprezintă măsuri de protecție a senatorilor și a deputaților împotriva unor eventuale acte procedurale penale abuzive, de natură să împiedice exercitarea liberă a mandatului de parlamentar.

Este adevărat că aceste dispoziții constituționale nu disting în raport cu data săvârșirii infracțiunii ori a contravenției, dar au în vedere ipoteza în care o persoană urmează a fi reținută, arestată, percheziționată sau trimisă în judecată, penală ori contravențională, atunci când are calitatea de senator sau de deputat. Condiționarea luării vreuneia dintre măsurile enumerate de încuviințarea Camerei din care face parte persoana vizată are menirea de a asigura controlul parlamentar asupra justificării legale a măsurii preconizate. Camerele Parlamentului nu au însă dreptul constituțional de a se pronunța asupra

măsurii luate înainte ca persoana respectivă să fi dobândit calitatea de senator sau de deputat.

Competența de judecată a Curții Supreme de Justiție este prevăzută de același alin. (1) al art. 69 din Constituție. Astfel, această dispoziție poate fi aplicată numai în corelare cu tezele anterioare, respectiv în situația în care Camera competentă a Parlamentului a încuviințat trimiterea în judecată a unui senator sau deputat.

Considerăm că dispozițiile art. 40 alin. 2 din Codul de procedură penală nu instituie nici o discriminare neconstituțională între parlamentari. Persoana care a fost trimisă în judecată penală anterior dobândirii calității de senator sau de deputat se află într-o situație obiectiv și esențial diferită față de persoana care urmează a fi trimisă în judecată după ce a dobândit această calitate. Conform jurisprudenței constante a Curții Constituționale, ca și celei a Curții Europene a Drepturilor Omului, situația diferită a unor categorii de persoane nu numai că justifică, ci chiar impune tratamentul juridic diferențiat.

Dispoziția tezei finale a art. 69 alin. (1) din Constituție constituie, într-adevăr, o normă procedurală derogatorie, care se impune a fi aplicată în mod direct, dar numai cu privire la competența de judecată a senatorilor sau a deputaților a căror trimitere în judecată este condiționată de încuviințarea Camerei din care fac parte.

Ideea că stabilirea competenței de judecată a Curții Supreme de Justiție reprezintă o garanție de independență și de imparțialitate pare a pune sub semnul întrebării independența și imparțialitatea celorlalte instanțe judecătorești. Or, potrivit prevederilor art. 123 alin. (2) toți judecătorii, indiferent de instanța judecătorească la care sunt numiți, sunt independenți și se supun numai legii, iar judecata imparțială este impusă atât de principiile constituționale, cât și de prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice abatere urmând a fi îndreptată pe calea controlului judiciar.

Judecător,
prof. univ. dr. **Costică Bulai**

Judecător,
Kozsokár Gábor

Judecător,
prof. univ. dr. **Ioan Vida**

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind acoperirea unor cheltuieli rezultate în urma efectuării unor tratamente medicale în străinătate

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. 5 alin. (1) lit. h) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 118/1999 privind înființarea și utilizarea Fondului național de solidaritate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 366/2001, cu modificările ulterioare, și având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 374/2001, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se autorizează Ministerul Muncii și Solidarității Sociale să suporte suma totală de 34.912,28 euro după cum urmează:

a) suma de 30.000 euro pentru copilul Andrii Anastasia Gabriela din satul Ionășeni, comuna Trușești, județul Botoșani;

b) suma de 4.912,28 euro pentru domnul Mihail Andrei Adrian din municipiul București, str. Octavian Goga nr. 24.

(2) Sumele se vor acorda în lei, din bugetul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, prin direcțiile generale de muncă și solidaritate socială ale județului Botoșani și a municipiului București, la cursul de schimb valutar al Băncii Naționale a României din ziua lucrătoare precedentă efectuării deschiderii de credite bugetare.

(3) Deschiderea de credite bugetare corespunzătoare sumelor prevăzute la alin. (1) se va realiza pe baza

documentației elaborate și transmise de Ministerul Sănătății și Familiei.

(4) Sumele aprobate vor fi transferate de către Direcția generală de muncă și solidaritate socială a județului Botoșani Direcției de sănătate publică a județului Botoșani, respectiv de către Direcția generală de muncă și solidaritate socială a municipiului București Direcției de sănătate publică a municipiului București, care vor efectua plata pe baza documentelor justificative.

Art. 2. — Fundamentarea sumelor solicitate și justificarea celor utilizate pentru efectuarea tratamentelor medicale în străinătate revin Ministerului Sănătății și Familiei, prin Direcția de sănătate publică a județului Botoșani și, respectiv, prin Direcția de sănătate publică a municipiului București, care vor efectua plata și vor certifica documentele financiar-contabile prezentate de furnizorii de servicii medicale din străinătate.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,
Ion Giurescu,
secretar de stat
Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 13 martie 2003.
Nr. 271.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea cheltuielilor ocazionate de organizarea la București a Galei turismului românesc

În temeiul art. 107 din Constituție,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă organizarea la București a Galei turismului românesc, în data de 24 martie 2003.

Art. 2. — Cheltuielile aferente desfășurării acțiunii prevăzute la art. 1, în sumă totală de 1.700.000 mii lei, se

suportă din bugetul aprobat pe anul 2003 Ministerului Turismului la capitolul 69.01 „Alte acțiuni economice“, titlul „Cheltuieli materiale și servicii“, în cadrul Programului de marketing și promovare turistică.

Art. 3. — Utilizarea sumei alocate pentru desfășurarea prevederilor legale, conform devizului prezentat în anexa*) acțiunii prevăzute la art. 1 se face cu respectarea care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 13 martie 2003.
Nr. 272.

*) Anexa se comunică Ministerului Turismului.

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru aprobarea Instrucțiunilor nr. 1/2003 privind autorizarea societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) și (3) și ale art. 8 din Statutul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 514/2002, în baza prevederilor art. 185 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2002 privind valorile mobiliare, serviciile de investiții financiare și piețele reglementate, aprobată și modificată prin Legea nr. 525/2002, în conformitate cu prevederile art. 95 din Regulamentul nr. 3/2002 privind autorizarea și funcționarea societăților de servicii de investiții financiare, în baza hotărârii Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare din ședința din data de 4 martie 2003, **președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare** emite următorul ordin:

Art. 1. — La data prezentului ordin se aprobă Instrucțiunile nr. 1/2003 privind autorizarea societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Instrucțiunile menționate la art. 1 intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Direcția intermediari din cadrul Direcției generale piață de capital și Secretariatul general vor asigura ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
prof. univ. dr. **Gabriela Anghelache**

București, 10 martie 2003.
Nr. 7.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNILE Nr. 1/2003

privind autorizarea societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare

Art. 1. — Prezentele instrucțiuni stabilesc procedurile de autorizare a societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare și a agenților de valori mobiliare ca agenți pentru servicii de investiții financiare, în conformitate cu prevederile art. 95 din Regulamentul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 3/2002*) privind autorizarea și funcționarea societăților de servicii de investiții financiare, denumit în continuare *Regulamentul nr. 3/2002*.

Art. 2. — (1) În vederea autorizării societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare, acestea au obligația ca până la data de 9 aprilie 2003 să solicite Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare următoarele:

a) modificarea obiectului de activitate, în sensul autorizării activităților ce pot fi desfășurate corespunzător nivelului de capital social autorizat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, cu respectarea dispozițiilor art. 149 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/2002 privind valorile mobiliare, serviciile de investiții financiare și piețele reglementate, aprobată și modificată prin Legea nr. 525/2002, ale art. 4 alin. (2) din Regulamentul nr. 3/2002, precum și ale art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2002 privind piețele reglementate de mărfuri și instrumente financiare derivate, aprobată și modificată prin Legea nr. 512/2002, după caz;

*) Regulamentul nr. 3/2002 a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 30 ianuarie 2003.

b) modificarea denumirii, în cazul în care sintagma *societate de valori mobiliare* este inclusă în denumirea societății.

(2) Cererea de autorizare a modificărilor prevăzute la alin. (1) va fi însoțită de următoarele documente:

a) hotărârea organului statutar;

b) actul adițional la actul constitutiv sau actul constitutiv al societății de valori mobiliare, actualizat cu toate modificările la zi, în original ori în copie legalizată.

(3) Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va decide cu privire la autorizarea modificărilor prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii și a documentelor prevăzute la alin. (2).

Art. 3. — (1) Societățile de valori mobiliare au obligația ca, în termen de maximum 60 de zile de la data eliberării deciziei prevăzute la art. 2 alin. (3), să solicite autorizația de funcționare ca societate de servicii de investiții financiare, depunând în acest sens o cerere însoțită de certificatul de înregistrare de mențiuni și certificatul de înregistrare, după caz, eliberate de Oficiul registrului comerțului, precum și de dovada achitării în contul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare a tarifului prevăzut la pct. 5.2 din anexa la Regulamentul nr. 5/2002*) privind modul de încasare și de gestionare a veniturilor extrabugetare din care se finanțează Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

(2) Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va decide cu privire la emiterea autorizației de funcționare ca societate de servicii de investiții financiare, în termen de maximum 20 de zile de la data depunerii cererii și a documentelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — (1) Societățile de servicii de investiții financiare vor depune la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, până cel târziu la data de 9 septembrie 2003, în vederea încadrării în prevederile Regulamentului nr. 3/2002, următoarele documente:

a) actul constitutiv al societății de servicii de investiții financiare, în original sau în copie legalizată, actualizat cu toate modificările la zi, în cazul în care acesta nu a fost depus, conform prevederilor art. 2 alin. (2) lit. b);

b) pentru fiecare dintre membrii consiliului de administrație și ai conducerii executive:

1. curriculum vitae;

2. copie legalizată a actului de identitate;

3. certificat de cazier judiciar eliberat cu cel mult 3 luni anterior depunerii cererii și certificat fiscal eliberat cu cel mult 15 zile anterior depunerii cererii, în original sau în copie legalizată;

4. declarație pe propria răspundere, sub semnătură olografă, din care să reiasă că nu încalcă prevederile Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/2002, aprobată și modificată prin Legea nr. 525/2002, și ale reglementărilor legale în vigoare în legătură cu activitățile de servicii de investiții financiare;

5. declarație pe propria răspundere, sub semnătură olografă, care trebuie să cuprindă toate deținerile directe sau indirecte, individuale și/sau în legătură cu alte persoane implicate, în orice societate comercială deținută public sau închisă;

c) pentru acționarii persoane juridice care dețin un procent de cel puțin 5% din capitalul social al societății de servicii de investiții financiare:

1. certificat care să ateste data înmatriculării, reprezentanții statuari, obiectul de activitate și capitalul social, eliberat de oficiul registrului comerțului cu cel mult 30 de zile anterior depunerii cererii, pentru persoanele juridice române, sau de autoritatea similară din țara în care este înregistrată și funcționează persoana juridică străină;

2. structura acționariatului sau a asociaților până la nivelul persoanelor fizice;

3. ultimul bilanț contabil, înregistrat la administrația financiară, pentru persoanele juridice române, sau la autoritatea fiscală națională din țara de origine, pentru persoanele juridice străine, certificat de auditori financiari;

d) pentru acționarii persoane fizice care dețin un procent de cel puțin 5% din capitalul social al societății de servicii de investiții financiare:

1. certificat de cazier judiciar eliberat cu cel mult 3 luni anterior depunerii cererii de autorizare și certificat fiscal eliberat cu cel mult 15 zile anterior depunerii cererii de autorizare, în original sau în copie legalizată;

2. copie legalizată a actului de identitate;

e) declarație pe propria răspundere, sub semnătură olografă, pentru acționarii persoane fizice sau juridice care dețin mai mult de 5% din capitalul social al societății de servicii de investiții financiare, care să cuprindă toate deținerile directe sau indirecte, individuale și/sau împreună cu persoane cu care acționează în mod concertat, în orice societate comercială deținută public sau închisă;

f) regulamentul de organizare și funcționare, regulamentul de ordine interioară și procedurile de lucru în cadrul societății de servicii de investiții financiare, astfel încât acestea să asigure:

1. confidențialitatea datelor și informațiilor referitoare la clienții societății de servicii de investiții financiare;

2. confidențialitatea tranzacțiilor și serviciilor furnizate clienților;

3. desfășurarea în cadrul unor departamente separate funcțional a activităților ce pot conduce la apariția unor conflicte de interese între societatea de servicii de investiții financiare și clienții săi sau între clienții acesteia;

g) lista cuprinzând speciemenle de semnături pentru reprezentanții societății de servicii de investiții financiare în relația cu Comisia Națională a Valorilor Mobiliare;

h) copie legalizată a actului care atestă deținerea cu titlu legal a spațiului destinat sediului social necesar funcționării societății de servicii de investiții financiare. În termen de 15 zile de la data expirării actului de spațiu societatea de servicii de investiții financiare are obligația să transmită Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare actul reînnoit care atestă deținerea cu titlu legal a spațiului destinat sediului social sau o notificare din care să reiasă valabilitatea actului inițial. Nu se acceptă contracte de asociere în participație ca dovadă a deținerii spațiului destinat sediului social. În cazul contractului de subînchiriere se va prezenta declarația în formă scrisă a proprietarului care consimte cu privire la destinația spațiului subînchiriat, însoțită de copia legalizată a contractului de închiriere, înregistrat la autoritatea fiscală;

i) pentru sediile secundare ale societății (agenții sau sucursale) — documentele prevăzute la art. 43 lit. c), d) și e) din Regulamentul nr. 3/2002;

j) orice alte documente pe care Comisia Națională a Valorilor Mobiliare le poate solicita.

(2) În situația în care acționarul persoană juridică este o societate comercială deținută public și este cotate pe una dintre piețele reglementate recunoscute de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, pentru îndeplinirea cerinței prevăzute la alin. (1) lit. c) pct. 2 se va prezenta numai lista acționarilor care au dețineri de cel puțin 10% la data depunerii cererii.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (1) atrage retragerea autorizației de funcționare a societății de servicii de investiții financiare și/sau a sediilor secundare ale acesteia.

Art. 5. — (1) Societățile de servicii de investiții financiare care au incluse în obiectul de activitate servicii de brokeraj pe piețele reglementate de mărfuri vor putea presta aceste

*) Regulamentul nr. 5/2002 a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 30 ianuarie 2003.

servicii numai după îndeplinirea condițiilor prevăzute de Regulamentul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 4/2002 privind piețele reglementate de mărfuri și instrumente financiare derivate și depunerea la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a următoarelor documente:

a) dovada deținerii cu titlu legal de software de tranzacționare la bursele de mărfuri, de software de back office și de compensare;

b) acordul societății de bursă privind operarea pe piețele reglementate administrate de către aceasta, din care să rezulte că societatea de servicii de investiții financiare deține dreptul de tranzacționare la bursa de mărfuri respectivă și îndeplinește condițiile de operare la aceasta;

c) contractul de compensare-decontare încheiat cu o casă de compensație autorizată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare sau contractul încheiat cu un membru compensator, în copie;

d) dovada constituirii fondului individual și a fondului comun de garantare;

e) dovada absolvirii unui curs de pregătire profesională organizat de bursele de mărfuri, pentru directorul executiv responsabil cu activitatea de servicii de brokeraj desfășurată de societatea de servicii de investiții financiare;

f) procedurile de lucru și de supraveghere internă a activității de servicii de brokeraj;

g) declarație pe propria răspundere, în original, a reprezentantului legal al societății de servicii de investiții financiare, din care să rezulte că aceasta respectă prevederile legale în vigoare aplicabile piețelor reglementate de mărfuri și instrumente financiare derivate;

h) documentația necesară, conform art. 46, 47, 84 și 85 din Regulamentul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 4/2002, pentru autorizarea a cel puțin 2 brokeri și, respectiv, a unui membru al compartimentului de control intern responsabil cu supravegherea respectării de către societate și de personalul acesteia a operațiunilor corespunzătoare serviciilor de brokeraj.

(2) Documentele prevăzute la alin. (1) vor fi depuse la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare până cel târziu la data de 24 decembrie 2003.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (2) atrage retragerea autorizației de a presta servicii de brokeraj de către societatea de servicii de investiții financiare.

Art. 6. — Comisia Națională a Valorilor Mobiliare poate refuza emiterea autorizației de funcționare ca societate de servicii de investiții financiare a unei societăți de valori mobiliare, dacă, luând în considerare necesitatea asigurării unui management sigur și prudent al acesteia, constată că reputația, pregătirea și experiența profesională a conducătorilor societății de servicii de investiții financiare și/sau a acționarilor acesteia nu corespund cerințelor asigurării unei gestiuni sănătoase și prudente a societății de servicii de investiții financiare și realizării unei supravegheri eficiente potrivit legislației pieței de capital.

Art. 7. — (1) Până la data autorizării societăților de valori mobiliare ca societăți de servicii de investiții financiare, modificările în modul de organizare și funcționare a societăților de valori mobiliare se vor autoriza în conformitate cu prevederile titlului III din Regulamentul nr. 3/2002.

(2) Persoanele care au deținut autorizație de agent de valori mobiliare în conformitate cu prevederile Regulamentului nr. 3/1998 privind autorizarea și exercitarea intermedierei de valori mobiliare vor putea fi autorizate ca agenți pentru servicii de investiții financiare în conformitate cu prevederile Regulamentului nr. 3/2002, urmând ca până la data prevăzută la alin. (1) să desfășoare numai activitățile pentru care societatea de valori mobiliare în numele și pe contul căreia vor fi autorizați deține autorizație.

Art. 8. — (1) Până la data atestării de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a entităților care vor desfășura cursuri de pregătire profesională pentru operatorii și specialiștii pentru piețele reglementate, agenții de valori mobiliare sunt asimilați agenților pentru servicii de investiții financiare, iar Oficiul pentru încadrarea în prevederile legale este asimilat compartimentului de control intern.

(2) Societățile de servicii de investiții financiare au obligația să solicite, în maximum 60 de zile de la data atestării entităților care vor desfășura cursuri de pregătire profesională pentru operatorii și specialiștii pentru piețele reglementate, reautorizarea agenților de valori mobiliare ca agenți pentru servicii de investiții financiare și autorizarea persoanei/persoanelor din cadrul compartimentului de control intern, în conformitate cu prevederile titlului II cap. IV, respectiv cap. V din Regulamentul nr. 3/2002.

(3) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (2) atrage suspendarea autorizației de funcționare a societății de servicii de investiții financiare.

Art. 9. — (1) Directorii executivi, agenții de servicii de investiții financiare autorizați în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (2) și cel puțin unul dintre membrii consiliului de administrație au obligația ca, în maximum 60 de zile de la data atestării entităților care vor desfășura cursuri de pregătire profesională pentru operatorii și specialiștii pentru piețele reglementate, să urmeze cursul de pregătire pe piața de capital, recunoscut de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, și să solicite Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare eliberarea atestatului profesional.

(2) Nerespectarea termenului prevăzut la alin. (1) atrage retragerea autorizației emise pe numele respectivei persoane.

Art. 10. — În cazul în care documentația este incompletă, termenul de soluționare a cererilor de autorizare se suspendă, acesta începând să curgă de la data transmiterii documentației complete solicitate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Art. 11. — Prezentele instrucțiuni intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
